

KISIRAP

A KIS BÁRSONY VÁGYA. (Lásd a 133. lapon.)

XLVII. kötet, 9. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. augusztus 26-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

ROKASZEM, A VÖRÖSBÖRÜ.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Polytatás.)

VÖRÖSBÖRÜ harcos egészen nyugodtan nézett a fehér ifju szemébe. Bajos lett volna arczáról leolvasni, igazán barátságos indulattal jött-e közelebb. Tamás pedig, bár még olyan fiatal volt, már nagyon jól tudta, hogy a vörösbőrűek nagy mesterek a ravaszkodásban és képmutatásban. Azt is tudta, hogy félelmet nem szabad előttük elárulni. Ezért ő is nyugodt, szilárd hangon szólalt meg rövid szünet után:

— Rossz a mentséged, Rókaszem. Nagyon jó szemetek van nektek, messziről ráismertek mindenkire. De még ha ugyan is, hogy nem ismertél reám, bizony nem hittem, hogy te is csak olyan harcos vagy, aki hátulról lövi le az embert. Hiszen nem tudhattad, barátod-e vagy ellenséged.

— Most minden fehér ember ellenség, felelé Rókaszem s egy pillanatra vadul villogtak a szemei. A Nagy Szellem megizente, hogy fogjunk fegyvert és üzzük el, pusztítsuk el mind a fehér embereket, akik elfoglalták erdeinket, mezeinket. A Nagy Szellem mondta és minden fehér ember el fog pusztulni.

Tamásnak titokban ugyancsak megdobbant a szive. Tehát igaz. Nem szükséges már messzire a várba lovagolnia. Rókaszem szavaiból világos, hogy a vörösbőrűek csakugyan háborút kezdtek.

De nem árulta el aggodalmát. Inkább így szólt:

— Rég nem láttalak, Rókaszem. És nem hittem, hogy így foglak látni. Azt hittük,

te már nem vagy olyan vad, mint atyádfiai és tudod, hogy sok ártatlan fehér embert megölhettek ugyan, de aztán jönnek katonáink és keményen megfenyitenek benneteket.

— Én testvéreim testvére vagyok és ha ők harcolnak, én is velök harcolok. A félérek is mind összetartanak.

— Jól van, nem vitatkozom veled. Látom, már elfelejtettél mindent, amit nálunk tanultál. Gondolhattam volna. Azért nem jöttél oly régóta, mert megbántad a barátságot, melyet fogadtál.

Annak a barátságának, melyet Tamás említett, egyszerű volt a története. Körülbelől két évvel ezelőtt Tamás az erdőben vadászgatott atyjával, midőn egyszerre lövést, aztán vad bömbölést, emberi kiáltozást hallottak. Siettek a hang irányában s csakhamar látták, ami történt: egy hatalmas medve viaskodott egy vörösbőrű indiánussal. A vörösbőrű nyilván rálőtt a fenevadra, nem találta jól s a medve rárohant. Bármily erős, elszánt volt a vörösbőrű, szó sem lehetett, hogy bírasson a rettenetes vadállattal, mely máris borzasztóan összemarczangolta. Még egy percz, és megöli.

Karty gazda látta a veszedelmet. Bátran közeledett és egészen közelről, egyetlen lövéssel leterítette a medvét, mely életlenül zuhant a földre.

De ájultan terült el a vörösbőrű is.

— Még él, de ha itt hagyjuk, elvérzik és meghal a szerencsétlen. Segitenünk kell rajta.

Ugy ahogy bekötötték a vörösbőrű sebeit, aztán erős galyakból hordágyat róttak össze, ráfektették az eszméletlen indiánust és megindultak vele hazafelé. Nem csekély feladat volt ez. Nagy messzeségből, hegyen-völgyön,

szakadékokon
niök. Késő

Itt aztán
vörösbőrűt,
mindent me
hiába, mert
lassan-lassan
szott, mintha
iránt. Miko
járni még c
gél a ház
kével, aki n
bácsit«, aho
féle kis játé
nak és vald
saját leányk
sen tudott
Karty gazda
beszélgette
denféléit, am

Néhány
gyult és ve
társaihoz. M
családtól. I
látogatta K
asszonynak
dig valami já
kát és más

Egyszerre
tak, aztán h
többé. Lassa

Természet
örült most
ilyen találk
bőrű barát
üdvözölte. M
is rá, annyi
tagadja, hog
rek kipusztí
indulat hely

szakadékokon át kellett a sebesültet czipelniök. Késő este volt, mikor házukba értek.

Itt aztán gondosabb ápolás alá vették a vörösbőrűt, kimosták, bekötözték sebeit s mindent megtettek, amit tudtak. Nem is hiába, mert Rókaszem — ő volt az — lassan-lassan gyógyulni kezdett és úgy látzott, mintha nagy hálát érezne megmentői iránt. Mikor már lábra tudott állani, de járni még csak keveset birt, órákig elüldögélt a ház előtt és játszott a kis Edithkével, aki nagyon megszerette »Rókaszem bácsit«, ahogy nevezte. Rókaszem mindenféle kis játékszereket készített a leánykának és valósággal kényeztette, mintha a saját leánykája volna. És mert meglehetősen tudott a fehérek nyelvén beszélni, Karty gazda is, a neje is és Tamás is sokat beszélgettek vele, magyarázgattak neki mindenfelét, amit Rókaszem addig nem tudott.

Néhány hét alatt Rókaszem meggyógyult és végre haza mehetett vörösbőrű társaihoz. Mint jó barát vált el a Karty családtól. És azontul koronként meg is látogatta Kartyékat, mindig hozva a háziasszonynak holmi jó vadat, Edithkének pedig valami játékot: eleven mókuskát, madárkát és más effélét.

Egyszerre azonban elmaradt. Hetek multak, aztán hónapok, de Rókaszem nem jött többé. Lassanként nem is igen gondoltak rá.

Természetes, hogy Tamás nem nagyon örült most a találkozásnak, már persze az ilyen találkozásnak, hogy egykori vörösbőrű barátja legelőször is puskagolyóval üdvözölte. Még ha csakugyan nem ismert is rá, annyi bizonyos, Rókaszem maga sem tagadja, hogy ő is fegyvert fogott a fehérek kipusztítására. Az egykori barátságos indulat helyett nagy düh lepte el Tamást.

De volt esze, hogy nem mutatta, csak titkon gondolt ilyenformát:

— Csak olyan alattomos, vérszomjas vad, mint a többi, a háladatosságról csak úgy nincs fogalma. Csak röstelkedik egy kicsit, mióta szemébe nézek, azért nem folytatja a támadást. De legalább hasznomra fordítom. Ha ő ravaszkodik, én is résen leszek.

Rókaszem arra a szemrehányásra, hogy megbánta a barátságot, nyugodtan felelé:

— Nem, Tamás! Rókaszem jó barát.

— Jól van, elhiszem. Akkor hát mond meg nekem, valjon ha a te harcos testvéreid oda érnek a mi házunkhoz, meg fogják-e gyilkolni az én szüleimet is, a kis Edithkét is?

— Meg, felelé Rókaszem kurtán.

— Tehát azt hiszed, hogy jobb lesz elmenekülnünk?

— Két héttel ezelőtt azt hittem volna.

— És most?

— Most már késő. Nincs szabad ut semerre.

A vörösbőrű mindezt rendületlen nyugalommal és teljes határozottsággal mondta. Szegény Tamás, ki végre is még csak gyerekember volt, alig bírta titkolni halálos rémületét. De rövid gondolkodás után mégis leküzdötte izgatottságát. Hanem annál nagyobb lett az elkeseredése Rókaszem ellen, aki oly nyugodtan jelentette ki, hogy halál vár rájuk és nem menekülhetnek.

Nagy kérdés, igaz-e, amit Rókaszem mond. Hogy a vörösbőrűek jönnek és pusztítani fognak, abban Tamásnak nem volt többé kétsége; de igaz-e, hogy már késő a menekülés, nincs semerre ut szabadon? Hátha Rókaszem, igazi indiánus ravaszsgal, csak azért mondta ezt, hogy ne mozduljanak s a vörösbőrűek vad csapata el ne szalassza a prédát? Rókaszem jól tudta,

hol van a Kartyék háza, talán épp ő vállalkozott rá, hogy oda vezeti társait és nem szeretné, ha üresen találnák a fészket.

— A legrosszabbat is fölteszem erről a háladatlan vad emberről, gondolá Tamás. De most már iparkodnom kell haza, hogy szüleimet értesítem. Nincs többé miben válogatnunk. Ha ott maradunk, biztosan felkonczolnak. Ha rögtön utnak indulunk, még talán megmenekülhetünk.

Tamás egy-két szempillantás alatt végig gondolta ezt. És ha Rókaszem nem árulta el tekintetével, hangjával igazi indulatát, Tamás sem volt ügyetlenebb. Hidegen, nyugodtan mondá:

— Azt hiszem, Rókaszem, meg fogod bánni, hogy te is ellenségnek csaptál föl. De ez a te dolgod.

És kezét sem nyújtva Rókaszemnek, hirtelen megfordította lovát és gyorsan elvágott ugyanabban az irányban, amelyből jött.

— Délre otthon leszek és ha rögtön indulunk, még ma feleutjára juthatunk a várnak. Csak szegény atyám kibírhasa a nagy lovaglást!

Mikor már jó darabon lovagolt, hátra nézett, hogy Rókaszem valjon merre indult? Nem igen kellemes meglepetésére azt látta, hogy a vörösbőrű majdnem ugyanegy irányban halad vele, csak kissé oldalt kanyarodott.

— Rosszban törí a fejét, az már bizonyos. Nyomon követ, tudni akarja, hazafelé sietek-e? Jól van, barátocskám, csak kövess, ha tudsz. A te gebéd nem sokáig tart lépést »Villám«-mal. Előre, lovacskám!

Megsarkantyuzta lovát s a derék állat ugyancsak szaporán szedegette a lábait. Amint Tamás néhány percczel később ismét hátra tekintett, már nem látta Rókaszemet. Másfelé tért-e vagy csak a dombok mögé

került? Nem sokáig tanakodott Tamás, mert egyszerre csak puskalövés dördülése hangzott a domb mögül, ahol Rókaszemet gyanította.

A lövés messziről hallatszott, tehát neki szólt. De mit jelenthet? Ezt Tamás egyelőre ki nem találhatta. Hanem ő is készen tartotta a puskáját és óvatosan szétnezegetve ügetett előre. S amint följutott egy kis dombra, melyen tul tágas síkság terült el, volt is mit látnia. Csakhogy nem nagy öröme telt benne.

Oldalt Rókaszem tünt ismét elő, szemközt pedig épp abban az irányban, a merre Tamásnak mennie kellett volna, egy csapat vörösbőrű közeledett. Lehetek vagy tizen, mind lóháton, mind puskával. Most már értette Tamás a lövést.

— Jelt adott társainak, hogy jövök. Utamat állják, hogy haza ne juthassak, hirt ne adhassak. Ni, Rókaszem integet nekik. Jól van jól? Még nem fogtatok meg!

(Folytatása következik.)

REJTETT NÉV.

Az itt megadott szavak mindegyikéből végy ki egy-egy betűt, de úgy, hogy a megmaradó szótörödékek betűiből aztán — a betűket tetszés szerint helyezvén el, — újra értelmes szót alkothass. A kiszedett betűket összerakván, ezekből egy nagy költőnk nevét kapjuk. A szavak im ezek: *daru Radó, czápa, lány, karaj, kánya, szén, Ottó, sapka.*

A megfejtésnél e szavak ilyen sorrendben, de egymás alá irandók s mindegyik mellé a kivett betű, aztán a szómaradékból alkotott új szó.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis szindarabok.“

Gyermek-előadások számára alkalmas szindarabok gyűjteménye. A »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete.

KINT a
Vidám
Kerge
Dalol

Aztán
Lesz
Egysz
Mért

Nem
Bokre
Aztán
Ne k

SZOMORU SÉTA.

KINT a mezőn játszogattam
Vidám társak közepett,
Kergetőztünk, lepkét űztünk,
Daloltunk víg éneket.

Aztán szedtünk vadvirágot, —
Lesz bokréta, koszorú!
Egyszerre csak kérdik tőlem:
Mért lettem oly szomorú?

Nem feleltem, csak gyűjtöttem
Bokrétámat csöndesen,
Aztán gyorsan elosontam,
Ne kövessen senki sem.

*S most szomorú uton járok:
A temetőbe vezet.
Kis testvércém sírhalmához
Visz a hű emlékezet!*

A KIS BÁRSONY VÁGYA.

(Képpel a ezimlapon.)

— Hiába! Hiába! Sehogy sem tudok gyorsabban nőni! Tegnap óta egy csöppet sem nőttem, pedig mindig nyújtóztam, hogy talán így hosszabbra nyulok! De ime, ma is még fülestől-farkastól beférek az öreg Portás nyakkötőjébe!

És a kis Bársony kutya mélyen, komolyan elgondolkozott és semmikép sem volt megelégedve a sorával.

— Milyen gyönyörű az öreg Portás, mikor rajta van ez a szép lánczos nyakkötő! Ha megmozdul, csak úgy zörög-csörög a fényes láncz és ha egyet mordul, mindenki megszeppenve tekint feléje! De csak jó is azoknak, a kik már egészen nagyok! Ime, milyen hatalmas csontokat hoznak neki ide a helyébe, egyéb dolga sincs egész nap, mint rágicsálni kedvére. Az én fogam meg olyan gyöngö, hogy nem bírok a legjobb csonttal sem.

S megint nagyot sohajtott.

— Ó, milyen rossz az, hogy még ilyen kicsiny vagyok! Milyen jó a nagyoknak!

A vén Portás épp most szabadon járt-kelt az udvaron, mert senki sem volt otthon, őriznie kellett a házat nappal is. Nem igen messze álldogált a kis Bársonytól s úgy félfüllel meghallotta panaszát.

— Mit fecsegsz te itt összevissza, te kis oktondi? Azt szeretnéd, ha már az én soromban volnál? Ha már nem volnál fiatal?

— Persze hogy azt! Milyen jó annak, ki nagy, erős, akit már megbecsülnek! Bezzeg engemet nem vesznek semmibe, csak játszanak velem.

— Örülj neki, te kis tacsó! És ne kívánd siettetni, hogy kinőjj boldog korodból. Tanuld meg, hogy az érett kor, a teljes erő nehéz kötelességekkel jár és a

kötelesség erős láncz, mely lebilincsel; nem azt teszed, amit tenni szeretnél, hanem amit feladatod rád szabott, még ha gyakran ugyancsak keserves is!

— Ó! Értem én az ilyen beszédet! Effélével vigasztalnak minket, szegény kicsinyeket.

— Azt hiszed? És erre az én szép lánczomra és nyakkötömre vágyódsz? Jól van, hát megmagyarázom neked... De nem! Nem rontom el a kedvedet, nehogy rettegve gondolj arra, amit úgy sem fogsz elkerülhetni. Most még nincs bajod, hát csak légy boldog és vidám.

A kis Bársony gúnyosan mosolygott.

— Nem tudott megfelelni az öreg, hát így vágta ki magát.

Azután lassacskán, de feltarthatatlanul mult az idő. A napokból hetek, a hetekből hónapok s a hónapokból esztendőök lettek. Az öreg Portás végkép kivénült, helyette most már a fiatal, de teljesen felnőtt, erős Bársony volt a házőrző eb.

Most már jól illett reá a nyakláncz. Rá is tették. És egész nap ott feküdt lelánczolva, csak éjszakára bocsátották szabadon az udvarra. S amint naphosszat nézte, hogy mások mint járnak-kelnek, vigadnak szabadon, felsóhajtott:

— Jó öreg Portás, nem hittem hajdan neked! Most már nagy és erős vagyok, rám verték a kötelességek lánczát, hejh, de terhes az életem! Milyen boldog voltam gondtalan ifjúságomban s nem becsültem meg. Az a kor pedig soha sem tér többé vissza.

A HOLD TÜNDÉRE.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

— *MONDD csak, kedves jó mamácska,
Mi van ott a fényes holdban?
— Nincs ott semmi, fiam. Pusztá
Kopár közet minden ottan.*

— *Ó dehogy! Már hogy lehetne?
Mikor olyan szépen ragyog!
Tán tündérek laknak ott fönt,
Vagy tán épp a kis angyalok.*

— *Mesét kívánsz? Jó! Hát egy szép
Tündérnek van ott tanyája
S a tündöklő csillagoknak
Gondját bízták ő reája.*

*Minden éjjel körül lebeg
Trónszékén, a fényes holdon
S széthinti a csillagokat
A sötétre vált mennybolton.*

*És bár a nap leáldozott,
Nem borul ránk vak sötétség.
Világítanak, ragyognak a
Tündérszórta kis mécecskek.*

— *Igy már szebb, ezt inkább hiszem
S ugy-e, mama, ez az igaz?*

— *Hidd, ha tetszik s busítana
Azt tudnod, hogy mese biz' az.*

ARANY KALÁSZOK.

Egy jeles férfitől, ki nagy hirnévre és hatalomra jutott, kérdé egyszer egy meghitt barátja: minek tulajdonítja ő maga nagy sikereit? — Annak, hogy akkor voltam bátor és akkor félénk, amikor kellett. Mikor bajok, szenvedések, küzdelmek szorongattak, bátran néztem mindennel szembe; mikor pedig a szerencse kedvezett és jól folytak dolgaim, aggódva vigyáztam, hogy elbizakodottsággal el ne rontsam ügyemet. Ez a siker titka.

*

Aki sokra, sok félére vágyakozik és nem fontolja meg kívánságait, igen rövid idő alatt elégedetlen és szerencsétlen emberre válik, mert sok kívánsága nem fog teljesülni.

*

Van ország szebb, hatalmasabb a mi hazánknál, mégis hazánkat szeretjük legjobban, mindenek fölött. És szeressük is. Mert bárhová jussunk a földön, mindenhol csak idegen vendégek leszünk; otthon csak szülőföldünkön vagyunk, melyet apáink, ősapáink nehéz harcokkal, munkával tartottak meg a mi számunkra. Csak a kőborvadnak nincs otthona, nincs hazája.

A KIG

E M
del
és
tat

tajték. Bálint
zettel pillant
látta, hogy a
radoz; csak
maga a kirá
a sarkában v
kép elmaradt

— Talán

birja! biztatt

De hát e

A jó öreg ló
birta sokáig.
várkastélytól,
kellett volna
eddig. Sarka
hiába. A kir
jutott előre.
tartva, jobb
ostorozta is
is feszítette

nagy, boltoz
már ujjongva
zött; de lova
két első láb
horkant, fel
megállt, mir
S a másik
mely a ló há
Bálintnak is
szegő fejével

Bálint ur
de nem azt

A KIGYÓ KIRÁLYNŐ.

— Mese, képekkel. —

(Vége.)

DE MINTHA érezte volna a veszedelmet a lova is. Föl-fölnyerített és minden biztatás nélkül vágatott, hogy szinte szakadt róla a tajték. Bálint dobogó szívvel, elfojtott lélekzettel pillantott néha hátra. A feleuton úgy látta, hogy a kigyóserég mindinkább elmaradoz; csak a legnagyobb kigyó, nyilván maga a királynő, nem tágit, ez folyvást a sarkában van. A többi lassanként végkép elmaradt.

— Talán elmarad ez is, csak a lovam birja! biztatta magát Bálint.

De hát éppen itt volt a nagy hiba. A jó öreg ló futott, ameddig birt; de nem birta sokáig. Már nem voltak messze a várkastélytól, csak még néhány perczig kellett volna olyan sebesen vágatni, mint eddig. Sarkantyuzta is Bálint a lovát, de hiába. A kimerült állat egyre lassabban jutott előre. Bálint balkezében a koronát tartva, jobbjával most már irgalmatlanul ostorozta is a lovát s a szegény pára meg is feszítette végső erejét. Már eljutottak a nagy, boltozatos bástyakapuhoz és Bálint már ujjongva akart fölkiáltani, hogy győzött; de lova abban a pillanatban, amint két első lábával a kapu alá lépett, nagyot horkant, felágaskodott és mozdulatlanul megállt, mintha oda nőtt volna a földre. S a másik pillanatban az óriási kigyó, mely a ló hátsó lábai köré tekerőzött, már Bálintnak is a derekára csavarodott és sziszegő fejével szemtől szembe nézett vele.

Bálint ur akár holtra ijedhetett volna; de nem azt tette. Rettentő düh és kétség-

beesés fogta el, hogy ily közel a célhoz belevesztett a játékba. Hirtelen kirántotta a kardját s bizott benne, hogy villámgyors csapással leüti a kigyó fejét. Csakhogy erre nem került rá a sor.

Amint ő kirántotta a kardját, a kigyó ugyanabban a pillanatban rálehel s Bálint majd lefordult a lováról. Karja erőtlenül hanyatlott le s elejtette a kardot. (Lásd a képet a 139. lapon.)

S ekkor megszólalt a kigyókirálynő:

— Elhiszed, ugy-e, hogy hiába erőlködöl? Erőszakkal nem bírhatok velem, mert még nem vagy bent a magad udvarán; én sem bírhatok veled, mert nem vagy egészen szabadban. Nincs tehát más hátra, mint hogy megalkudjunk. Akarod?

— Előbb tudnom kell, milyen lesz az alku.

— Olyan, hogy mind a ketten jól járunk vele. Te visszaadod nekem a koronámat, amely nélkül én többé nem lehetnék királynő; viszonzásul én teljesítem három kívánságod, bármit kívánj is.

— Ó persze! Rá akarsz szedni.

— Nem. Amit koronámra fogadok föl, azt meg kell tartanom. Sőt jó tanácsot is adok. Ne hirtelenkedjél a kívánságaiddal, hanem fontold meg jól. Akármikor mondd ki, teljesülni fog.

Bálint urnak ebben a jó tanácsban sem volt nagy bizodalma.

— Nagyon szép beszéd, mondá. Adjam oda a koronádat, te odább állsz vele, én pedig azután kereshetlek!

— Ó nem! Semmi gondod és bajod sem lesz vele. Tudom, hogy nem bizhatol a puszta szavamban. Ime, kezest adok a hatalmadba. Itt van elsőszülött fiam, aki egykoron a trónom és koronám örököse lesz

s aki drágább nekem a koronámnál is. Ezt itt hagyom nálad.

Csak ekkor vette észre Bálint ur, hogy a nagy kigyónak a nyakában egy piczike kigyócska van odacsimpeszkedve, szakasztott olyan, mint az anyja, még egy kicsi koronácska is van a fején.

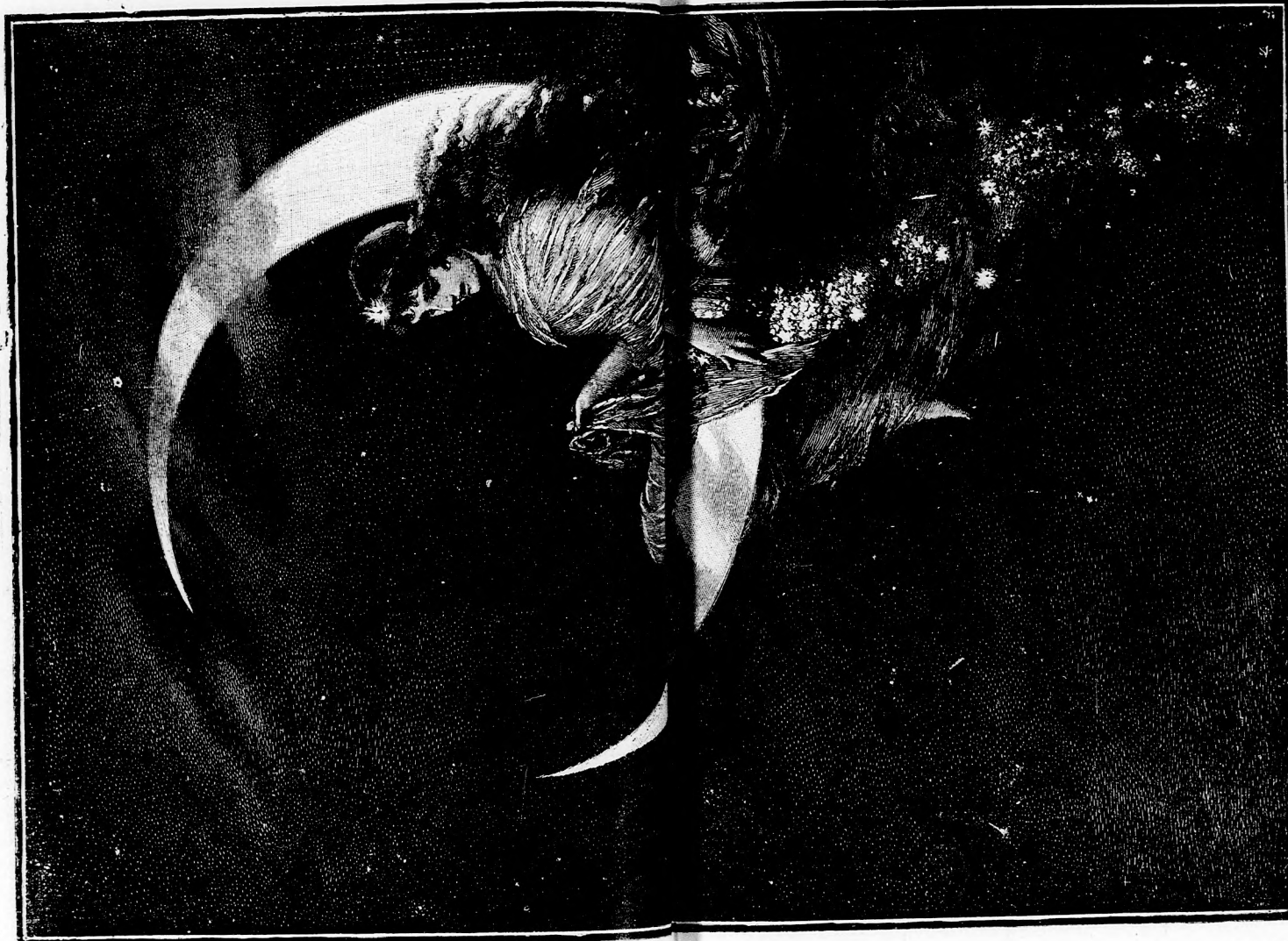
— Hát aztán mit csináljak ezzel a kis kigyóprinczcel? kérde Bálint.

— Most dugd a zsebedbe. Ne félj, nem szökik meg, nem is bánt A királyi szó szent A szobába érve, helyezd eléggé tágas skatulyába puha, meleg szövetek közé és minden nap adj neki egy friss galambtojást. Mikor pedig valamit kívánsz, nyisd föl a skatulyát, mondd el neki a kívánságodat és nyisd ki az ablakot. Fiam moghossa nekem az üzenetet és ne félj, pontosan vissza fog térni hozzád. De harmadik kívánságod teljesülése után szabad lesz.

— Szép, szép, ha el lehetne hinni; kételkedett Bálint ur.

— Mondom, bennem ne kételkedjél, mert én királyi koronámra kötöm le szá-

vamat. Inkább védj jól emlékedbe, amit most mondok. Jó szerencséd úgy hozta,

hogy megkaparítsd a koronámat. Ezért nagy váltságdíjat kapsz. De bölcsen használd, okosat kívánj és aztán hűségesen

tartsd meg. Én is híven megtartom. Ha így cselekszel, mindig jó dolgod lesz.

is, lovát is mozdulatlanul oda szorítva tartotta. Ha beváltja, amit ígér, az még

mindig nagyon jó sikere lesz a kalandnak.

Visszaadta tehát a koronát, zsebébe dugta a kis kigyóprinczet, aztán jó barátságban elbucszott a kigyókirálynőtől, aki hatalmas szökkenésekkel sietett vissza a mocsár felé. Bálint ur pedig, szobájába érve, elhelyezte a kis kigyóprinczet, aztán szinte kábultan a sok izgalomtól, lerokadt egy nagy karos-székbe, alig tudva, valósággal megtörtént-e vele ez a csodálatos kaland, vagy csak álmolta. Egyszerre aztán talpra ugrott.

— Egyelőre ugyan kevés hasznom belőle, mondá. Tessék! Éhes vagyok, de nincs jóra való ebédem. No, mindjárt meglátjuk, megnyit ér a kigyókirálynő szava.

Fölnyitotta a skatulyát és így szólt:

— Kedves kigyóhercegecském, menj szaporán (Lásd a képet a 140. lapon.) a mamád

Bálint ur ráállt az alkura. [Már csak azért is, mert nem tehetett egyebet. Nem birt menekülni a kigyókirálynőtől, aki őt

ő felségéhez és mondd meg neki, hogy abban az én erdőfélémbe nyul, őz, szarvas, fácán, fogoly és mindenféle legremekebb

vad annyi legyen, amennyi még a király vadaskertjében sincs. Az ablak nyitva, mehetsz. De visszajőjj ám!

A kis kigyóprincz szaporán kisiklott s nem telt bele félóra, már ismét megjelent a nyitott ablakban.

— Kivánságod teljesítve van, mondá.

Aztán a maga jószántából bebújt a skatulyájába.

Bálint ur elámult egy kicsit, de meg volt elégedve, hogy a kis tús oly pontosan visszatért. Aztán fogta az íjját, kopjáját és indult vadászni.

— Kiváncsi vagyok, talállok-e csakugyan valamit abban az erdőben, ahol eddig egy árva ürge sem akadt.

Talált bizony, de még mennyit! Mikor közelre ért, egészen elámult. Csak úgy hemzsegett ott a sok nyul, öz, szarvas, fácán, egyik a másíknak a lábára hágott. Czelozni sem kellett, csak úgy vaktában közéjük dobta a kopját s egy kövér nyulat meg egy szép nagy őzet terített le; egy nyillövessel pedig két fácánt és két császarmadarat ejtett zsákmányul.

— Így már jól van. Ugy látom, a kigyókirálynő megállja szavát.

Nagyon jó ebédje volt az nap, meg másnap is. De harmadnap úgy vette észre, hogy mégsem jól van a dolog.

— Elhirtelenkedtem a dolgot. Csak nem élhetek örökké vadpecsenyén! Elvégre abba is beleun az ember. Bizony okosabbat is kívánhattam volna. No, sebj, majd jobban meggondolom, mi legyen a második kivánságom.

Elgondolkodva járt-kelt a düledező várkastélyban. És amint szétnézett, mindjárt százféle is jutott eszébe, ami jó volna.

— Hogy igazán ur legyek, akkor legelőször is az kell, hogy a várkastélyom ne legyen ilyen omladozó bagolyvár, hanem pompás, fényes palota. Aztán legyen sok szép lovam, cselédségem, nagy jószágom, mindenféle kincsem és drágaságom. Ohó! Másodsorra már jobban tudom, mit kívánjak.

Oda lépett a skatulyához és így szólt:

— Kis princzeckém, sétálj megint a kedves mama ő felségéhez és mondd meg neki, hogy a pinczémben kádszámra legyen arany, ezüst, drágakő, annyi, hogy mindent megszerezhessek, amit szememszám kíván.

A kis kigyóherczeg nyomban utra kelt és alig félóra mulva már megint visszatért.

— Kivánságod teljesítve van, mondá. Aztán besuhant a skatulyájába.

No, ez már ér valamit, ha igaz, gondola Bálint úr örvendezve.

Rögtön lámpást gyújtott és lement a pinczébe. No, ott aztán szemé-szája elállt bámulatában. Hosszu sorban álltak a nagy kádak, színültig tele arannyal, ezüsttel, drágakövekkel. Ennyi kincsről bizony még álmodni is bajosan tudott volna.

Most már aztán gyorsan megváltozott minden a vén várkastélyban és a környékén. Maga a düledező ócska várkastély csakhamar eltűnt. A leghiresebb építőmesterek száz meg száz munkással remek új várkastélyt építettek oda, csupa márványból, csillogó aranyozott tetővel. Bent a termekben bársony-butorok, óriási tükrök és minden kigondolható drágaságok pompáztak. A nagyszerű istállóban szebbnél szebb lovak toporzékoltak, a kocsiszinben aranyozott hintók álltak. Bizony a király palotája sem lehet különb.

És ameddig magas tornyok a Bálint ur a szomszéd lyokat, falv harmadik va hogy mindi mint valam neki az em közéjük az a nyat, mikor lahol meg lent.

Nem is k lett most n panaszkodn hogy száraz nyér az ebéd Igazában n el is felejte milyen a nyér. Csak lács, torta, p tétom és mi az, ami legfi mabb és l drágább, rült az asz ra, melynéln nap mel egész sereg dég lakmár soha sem s Bálint ur hitt atyjafi koldusebéd lakomái me Nem is arra, mily hajdanában

És ameddig a szem ellátott a várkastély magas tornya tetejéről, az most már mind a Bálint uré volt. Összevásárolta nemcsak a szomszéd uradalmakat, várakat, kastélyokat, falvakat, erdőket, hanem akár a harmadik vármegyébe is elkocsizhatott úgy, hogy mindig csak a maga jószágán járt; mint valami kis királynak, úgy hódoltak neki az emberek, mert marékkal szórta közéjük az aranyat, mikor valahol megjelent.

Nem is kellett most már panaszkodnia, hogy száraz kenyér az ebédje. Igazában már el is felejtette, milyen a kenyér. Csak kalács, torta, pástétom és mindaz, ami legfinomabb és legdrágább, került az asztalra, melynél nap nap mellett egész sereg vendég lakmározott. A multság, vendégség soha sem szünetelt és az a lakoma, melyet Bálint ur egykor az ő akkor gazdagnak hitt atyjafiánál úgy megirigyelt, akárcsak koldusebéd számba mehetett a Bálint ur lakomái mellett.

Nem is igen emlékezett már Bálint ur arra, milyen volt az az ő szegény sora hajdanában.

— Már szinte azt hiszem, hogy nem is volt igaz; gondolá egy napon.

Mintha csak rosszat álmodtam volna valamikor és arra emlékezném. Hiszen most én vagyok hetedhét országban a leghatalmasabb ur, mindent elérhetek, amit csak akarok. Éppen csak hogy király nem vagyok.

Amint erre gondolt, büszkén fölvetette a fejét.

— És ugyan mért ne lennék király?

A kigyókirálynő még adósom egy kívánság teljesítésével.

Mindjárt sietett is a kigyóherceghez s fölnyitotta a skatulyát. Most már nagyon kurtán szólt:

— Hallod-e, te kigyófi, lódulj szaporán az anyádhoz és mondd meg neki, hogy király akarok lenni.

A kis kigyóprincz megint rögtön utrakelt és alig félóra mulva már visszatért, mondván:

— Kivánságod teljesítve van.

Ezuttal a kis kigyóherceg nem sietett a skatulyájába, hanem így szólt tovább:

— Immár be van váltva anyám ígérete, három kívánságodat teljesítette, én most már tehát szabad vagyok. Élj boldogul!

... ELEJTETTE A KARDOT. (Lásd a 135. lapon.)

Ezzel el akart suhanni. Csakhogy gazda nélkül számolt. Mert mialatt a kigyóprincz odajárt, Bálint ur így okoskodott:

— Kár, hogy most már több kívánságom nem teljesülhet. Ámbár... mért ne? csak ügyesnek kell lenni. A kigyókirálynő azt mondta, hogy ez az ő elsőszülött fia, neki mindennél kedvesebb. Még itt fogom és váltságdíjt szabok. Az lesz az utolsó kívánságom.

Ezért aztán, mikor a kigyóherceg bucsuzott, Bálint ur hirtelen fölkapta a skatulyát, rácsapta és belezárta.

Éppen elkészült ezzel az ügyes fogással, mikor a kastély udvaráról harsonaszó s nagy éljenzés riadt föl. Aztán beléptek az ország nagyurái és tudtul adták Bálint urnak, hogy az öreg király meghalt s most őt választották meg királynak.

— Éljen Bálint király!

Tehát király lett, nagy és hatalmas ország királya. Mindjárt ki is adta a parancsot, hogy nagyszerű koronázásra készüljenek.

— Csak az a baj, hogy más király is van, gondolá egy napon. Más is olyan hatalmas, mint én.

Az bizony úgy is volt. Sőt a szomszéd királyok közt volt nálánál hatalmasabb is.

— No, nem baj, gondolá Bálint király. Majd segít a kigyókirálynő.

Oda ment a fogoly kigyóherceghez és így szólt:

— Szeretnél kiszabadulni és haza kerülni, ugy-e? No's, szabadon bocsátlak, ha még egy kívánságom teljesül. De szentül meg kell fogadnod, hogy ha anyád ezt a kívánságomat nem teljesíti, visszatérsz a fogságodba.

— Jól van, mit kívánsz?

— Azt, hogy én legyek az egyetlen ur és király az egész föld kerek-ségén.

— Nagyon jól van. Mindjárt hozok hírt.

A kigyóherceg elsurrant. Nem sokára ismét megjelent az ablakban és így szólt:

— Indulj utra szaporán dél felé,

találkozni fogsz azzal, amit utolsó kívánságodra anyám neked szánt.

— Már jönnek a hódoló küldöttségek ugy-e? Kérdé Bálint király.

A kigyóherceg nem felelt, mert már ekkor eltűnt, Bálint király pedig rögtön lóra pattant és fényes kísérettel megindult dél felé.

— KEDVES KIGYÓHERCEGECSKÉM, MENJ SZAPORÁN. (Lásd a 135. lapon.)

Utja a m... el, ahol egy elragadta. A nevetett, a landja. Még nagy kigyó megijedt, f... gyot ugrott. szerre csak gyot röpült levegőbe, az lezuhant.

Szerencs nem kem földre es hanem a l iszapos moc ba. Csakh itt meg sze szája tele n iszapos vi s mikor ki szott a szá ra, még a fü zugott. M mintha i szavakat lott volna.

— Telhe len voltál megszegted mit nyerté Boszusar végre ismé sem lát.

— Hol Hogy me nekik!

De mer magát szá

Utja a mellett a mocsár mellett vezetett el, ahol egykor a kigyókirálynő koronáját elragadta. Azóta sem járt itt. Most nagyot nevetett, amint eszébe jutott akkori kalandja. Még javában nevetett, mikor egy nagy kigyó suhant keresztül az uton. A ló megijedt, fölágaskodott s hirtelenében nagyot ugrott, úgy hogy Bálint király egyszerre csak nagyot röpült a levegőbe, aztán lezuhant.

Szerencsére nem kemény földre esett, hanem a lágy iszapos mocsárba. Csakhogy itt meg szeme-szája tele ment iszapos vízzel s mikor kimászott a szárazra, még a füle is zugott. Mégis mintha ilyen szavakat hallott volna:

— Telhetetlen voltál s megszegted a becsületes alkut. Te lásd, mit nyertél vele.

Boszusan dörzsölte szemeit és mikor végre ismét látott, úgy gondolta, hogy még sem lát.

— Hol a lovam? Hol vannak kísérőim? Hogy merték elhagyni a királyt? Jaj nekik!

De mert senki sem volt közel, rá kellett magát szánnia, hogy gyalog megy vissza a

várpalotába. Nem volt nagyon messze. El is jutott oda, ahol a fényes várkastélynak állnia kellett, — de mit látott! a düledező ócska, félig romban heverő régi várkastély állt ott, éppen úgy, amint apjáról reá maradt. És minden egyéb pompa, fény, kincs eltűnt, saját magát is régi kopott gunyájában találta. A vén Andorás pedig éppen ott szántott az

öreg lóval azon a kis darabka szántóföldön.

Bálint ur nagyot sóhajtott. Most már értette, amit ott a mocsár partján hallott.

— Telhetetlen és álnok voltam, — eljártam a szerencsém, az vagyok megint, ami régen voltam.

És nyomorgó szegény ember maradt élte fogytáig.

A DÜLEDEZŐ . . . VÁRKASTÉLY ÁLLT OTT.

A ROSSZ SZOMSZÉD.

— Erdei történetke. —

MÉG a tavaszon, mikor a lomb kizöldült, ugyancsak hangossá lett annak a vén tölgyfának a környéke ott az erdőben. Nem hogy a fák csacsogtak és lármáztak volna, ámbátor ők is susogtak a leveleikkel, mikor a szellő ellátogatott hozzájuk. De a vén tölgyfa lakója ezt nem bánta, ettől nyugodtan alhatott. Hanem az az

örökös csiripelés, dalolás, csicsérgés, — az már kiállhatatlan!

A vén tölgy tágas odvában egy nagy bagoly lakott s ő boszankodott oly nagyon a szomszédaira. Ezek pedig eleinte nem is tudták, hogy ott van, aztán meg nem is törődtek vele. Egy pár kis dalos madár jelent meg egy napon a szomszéd fán és vigan csicseregve tanakodott róla, hogy itt jó volna fészket rakni.

— Nagyon jó kis odu van itt a fa derekában, oda be rakjunk fészket!

— Pompás lesz! Oda be nem esik az eső.

Meghányták-vetették alaposan, mert hát fontos dolog a háztartás berendezése. A vége az lett, hogy itt csakugyan nagyon jó tanyák lesz. De ugyancsak megijedtek, mikor a szomszéd fáról rájuk szólt egy kemény hang:

— Én pedig azt mondom, hogy odább kotródjatok. Semmi szükségem ilyen szomszédokra.

— Ne haragudjék, kedves bagoly bácsi, nem fogjuk mi zavarni. Egész nap szerte röpködünk, csak éjjel pihenőre jöviünk ide. És ha egy kicsit csevegünk is, attól ugyan alhatik kedvére, mert nagyon vékonyka és gyöngéske a mi hangunk.

— De nekem nem tetszik, punktum. Nem engedem, hogy itt rakjatok fészket.

— Nem? Az már más. Még ha kért volna, talán meggondoljuk. De így — semmi köze bagoly urnak a szomszéd fához. Ott rakunk fészket, ahol nekünk tetszik.

És nem is törődtek tovább vele, hanem dologhoz láttak. A mély, biztos kis oduban pompás puha fészket raktak és csakhamar négy szép kis tojáska is volt a fészkekben. Hanem ekkor mégis szepegni kezdtek egy kicsit. Mert a haragos bagoly sehogy sem akart megbékülni.

— Jól van jól! Majd megkeserültek! Csak bujjanak ki a tojásokból a kicsinyeitek... nagyon jó lesz nekem egy vacsorára.

— Jaj, kedves bagoly ur! Ne rémitgessen! Csak nem töri igazán ilyen rosszban a fejét!

— Rosszban? Sőt nagyon jó lesz. Már persze nekem. Nagyon szeretem a friss pecsenyét.

A kis madarak eleinte azzal biztatták magukat, hogy az ő fészkek olyan szűk kis oduban van, ahová a gonosz bagoly be nem fér. De mikor a rossz szomszéd ezt meghallotta, kaján gúnnyal mondá:

— Nem is akarok én oda bemenni. Majd kijönnek ők, mikor már megtollasodtak, de jól röpülni még nem tudnak.

Már így aztán nagyon busra vált a kis madárpár kedve. Segíteni nem tudtak a bajon, a fészket, tojáskákat el nem vihették, hát csak tanakodtak, hogy ugyan mitevők legyenek? De nem tudtak semmit kitalálni.

Egy napon, amint a gonosz bagoly ott szundikált az odvában, két fiu állt meg a szomszéd fa alatt. Az erdőcsősz fiai voltak.

— Mondom neked, szólt az egyik, hogy ott bizonyosan madárfészkek van.

— Hát nézzük meg.

Mindjárt föl is kapaszkodtak a fára. A bagoly kárörvendve látta.

— Ahá, ezek kirabolják a fészket, elviszik a tojásokat. Így még jobb. Mert az kérdés, hogy én bizonyosan meg tudom-e majd kaparintani a kicsinyeket... az öregek nagyon fognak vigyázni. De ha ezek a fiuk még most elviszik a tojásokat, akkor aztán sirhatnak-rihatnak az öregek. Ugy kell nekik!

Nagyot vijjogott kárörvendő kedvében.

— Csak rajta, fiuk, rajta! Van ott zsákmány, vigyétek!

Az egyik fiu már föl is ért a fészkekhez, a másik pedig alább ült egy ágra és várta, hogy mit talál a testvére. Ez be is nyult a szűk oduba, de ijedten rántotta vissza a kezét, mert odabent a kétségbeesett madárpár szinte sziszegett ijedtében. A fiu pedig azt hitte, hogy kígyó van ott.

— Jaj te, szólt le az öccséhez. Nem madár van itt, hanem talán kígyó.

— Ohó! Akkor ne nyulj be és siessünk le innen.

— Ostoba fiuk! mondta félig hangosan.

A bagoly bosszankodva látta és hallotta ezt.

Persze, a m... nem értették és oda pillan mélyében pis...

Látták, de némán intege futottak haza kiáltozták:

— Édes a bagoly! T...

— No, a gonosz rabló tal nyulat el...

Este szűr... nyugalomra ben bagoly... san szólt:

— Nézzé... ti drága kis tok majd, h...

S a kis m... a bagoly, o... egy szép k... közt. Mindj... majd szétte...

Nem, nem... Mert ebb...

renés hangz... egy szempill... lezuhanat a... a két fiu pe...

A kis m... lebbent el s... tért. Nem... rossz szoms... eltűnt, nem...

S a kis c... lem nélkül... szomszéd ne...

BÜSZKE

— A »Kis L...

BORRÓ végig tekint, szint...

— Igeni... ti pedig iri...

Persze, a maga nyelvén mondta s a fiuk nem értették; de a hangot meghallották és oda pillantottak. Meg is látták az odu mélyében pislogó baglyot.

Látták, de nem szóltak semmit, csak némán integettek egymásnak és nagy sietve futottak haza. Otthon pedig már messziről kiáltozták:

— Édes apánk! Megtaláltuk! Megvan a bagoly! Tudjuk az oduját!

— No, akkor majd véget is vetek a gonosz rabló gazdálkodásának. Minden fiatal nyulat elpusztít a határban.

Este szürkületkor a kis madárpár épp nyugalomra készült, a szomszéd fán ellenben bagoly ur épp lakomázott és gúnyosan szólt:

— Nézzétek, így fogom majd fölfalni a ti drága kis fiaiokat is! Csak jól tartsátok majd, hogy kövérek legyenek!

S a kis madarak borzadva látták, hogy a bagoly, oduja közelében az ágon ülve, egy szép kis nyulacskát tart a karmai közt. Mindjárt széttépi, — és így fogja majd széttépni az ő kicsinyeiket is!

Nem, nem fogja!

Mert ebben a pillanatban hatalmas dörrenés hangzott a fa alól, golyó sivitott és egy szempillantással később a gonosz bagoly lezuhanat a földre. Az erdőcsész lőtte le, a két fiu pedig diadalmasan vitte haza.

A kis madár-pár a dörrenésre ijedten lebbent el s csak nagy sokára mert hazatérni. Nem is tudták meg, mi történt a rossz szomszédal, csak azt tudták, hogy eltűnt, nem is tért többé soha vissza.

S a kis dalosok minden baj és veszedelem nélkül fölnevelték kicsinyeiket, gonosz szomszéd nem zavarta őket.

BÜSZKE HATTYU, BOLDOG IS.

— A »Kis Lap« 44-dik színes műmelléklete. —

BORRÓ nyári napon kényesen siklik végig a liget taván és amint felém tekint, szinte hallom, hogy ezt mondja:

— Igenis, büszke vagyok és boldog is, ti pedig irigyeltek és szeretnétek a helyem-

ben lenni. Ohó! Csakhogy az nem lehet! Nem lehet mindenki hattyu, a tó büszkesége. Csak kevesen vagyunk, de meg is bámulnak, akik ott a parton állnak. Azt hiszitek, nem értem, mikor föl-fölkiáltotok:

— Mily gyönyörű! Hófehér a tolla, büszkén emeli hosszú, hajlékony nyakát s amint félig kinyílt szárnyaival simán végig lebben a vizen, alig-alig árulva el, hogy lábaival mozgatja magát, olyan, mint valami gyönyörű kis vitorlás hajó, melyet a szellő röpit odább. Csak nincs szebb vízi madár a hattyunál!

Igaz is. Melyik volna szebb nálamnál? No, ugy-e nem tudod megnevezni? Mert nincs.

És irigyeltek azért is, mert látjátok, milyen boldog vagyok. Ti szegények ott sétáltok a parton, keresitek az árnyékokat és bujkáltok a nap elől, mégis majdnem elolvadtok ebben a nagy melegben. De én csak nevetem a nap tüzeskedését, meg sem érzem itt a hűs vizen. Reggeltől napestig uszkálok, hűtözöm, le-lebukom a víz alá s nemcsak jól mulatok, hanem koronként még lakomát is csapok, mikor egy-egy kis halacskát hirtelen bekapok. Nem is cserélnék veletek, ti szegény emberek, nem én!

Vigan telik napom s ha leszállt az est, kiszállok a partra, megyek házikómba, ott pedig készen vár a jó vacsora, melylyel gazdám lát el. Vigságban, bőségben, szépségben van részem, hát ne csodálkozzál, hogy kényesen hordom fenn a fejem s vagyok és maradok: büszke hattyu, boldog is!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 6-dik számában közölt tréfás találós kérdések megfejtése:

I. Időjárás. II. Hintó. III. Kilencz ludat tiz lúd felé hajtunk.

Helyesen fejtették meg: Kovách Sárika, Kremzir Ernő, Hunfalvy Livia (részben), Vincze Mariska. (részben), Than Ervin, Unátyinszky Iluska, Almásy Margitka, Koritschner Margit és Iván, Kálvin Erzsike (részben), Mérey Ágosta (részben), Tószögi Magda és Géza, Rozenfeld Imre

Heim Janika, Pirnitzer testvérek (részben), Szél Kálmán (részben), Kemény Béla, Altmann Sarolta, ifj. Halász Olivér, Moldován Béla, Engel Jolán és Rózi (részben), Schiffer Margit (részben.) Vuk Mariska (részben), Wagner Lajos, Bartók Margit, Várady Bözsike, Unger Ilka, Velencei Tiborka (részben), Weisz Ilonka és Ödön Lipót, K. Császár Nellike, Sipőcz Laczi, Szentpétery Gyula, Ungár Béla, Botka Lajos és A. (részben). Az aláírásban pedig az egyik név olvashatatlan. Aladár-e? vagy Anna? Aranka? A nevet tisztán kell és illik is kiírni. *F. b.*), Tobisch Ili és Irénke, Lázár Piroska, Abonyi Pistika, Jánosi Anna és Dodó (részben), Mann Kálmán (részben.)

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Sipőcz Laczi, Nagy-Maroson*, kinek a jutalom-könyvet (*»Derék Ferkó«*, írta *Marryat*, átdolgozta *Donázy Ferencz*, hat színes képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVII. köt. 7-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kis Lenke, Grósz Emil.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Ujabb adakoztak Lázár Piroska Miskolczi 3 frt 50 kr. (Ez összeg egy színi előadás jövedelme. Az előadásban, melyet Dédesen tartottak, mint szereplők közreműködtek: Lázár Piroska, Greiner Erzsébet, Kohn Irénke és Rácz Paula.) Fischer Margit gyűjtése Tornallyáról 4 frt 25 kr. (Ehhez járultak: Fischer Margit 50 kr., Mama 40 kr., Apa 40 kr., Ferderber bácsi 30 kr., Szelezky bácsi 50 kr., Gyula bácsi 30 kr., Laczi bácsi 50 kr., Sztaruskevic bácsi 30 kr., Vamácska Károly 40 kr., Pazár László 10 kr., Pazár Andor 20 kr., Fodor Elemér 10 kr., Miklós levélhordó 10 kr., Tereza szakácsné 10 kr., Laczi sürgönyhordó 5 kr.) Sonnenfeld Frigyes és társai 1 frt 80 kr., Somogyi Gyula 2 frt.

Köszönet a nemes adakozóknak.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

J. (vagy S?) Pauline. Hogy a *»Kis Lap«*-ban örömed telik, megelégedéssel veszem tudomásul. De az ellen kifogásom van, hogy csak keresztnevedet irtad soraid alá. A névtelen levelezésnek Forgó bácsi és kis olvasói közt nincs semmi értelme. — **Schwartz Irén.** Egy kis simitással közölhetők. — **M. A-né urnő, Nyitra.** A czimzett néhány hétre külföldre utazott gyógyfürdőbe. — **Pirnitzer Kornélia.** Számítok rá, hogy beváltod ígéretedet. Szeptember közepén tul legbiztosabban: csütörtöki napokon, az esti órákban, a szerkesztő-

ségi irodában. — **Szerelemhegyi Jenő.** Besoroztam a közlendők sorába, de biz' azt egy kis türelemmel köll várni, mig napvilágot láthat, mert igen sok van előtte. — **Oláh Ilonka.** Soraid örömemre szolgáltak, kedves mellékletét pedig eltettem gyűjteményembe. Hogy megküldhették, azért mondjatok az én nevemben is köszönetet a kedves nagymamának. A vizsgálat szép sikeréről megelégedéssel értesültem s a vigan töltött szünet idő után, tudom, az új tanévben is ilyen kedvező hírt fogsz velem közölhetni. — **Végh Jerne és Dezsőke.** Megelégedésemre szolgál, hogy a szünet idejét élvezetessé tegye számodra. Dolgozatokat a *»Kis Lap«* számára nem várok kis olvasóimtól, az tehát nem baj, ha nem érsz rá fordításra. Remélem, Dezsőke eddig már egészen talpra állt és erősödik. Minkettőtöket köszöntök! — **Rothfeld Vilma.** Hogy háromfelvonásos szindarabot közöljek? Az sok volna. Helyet sem tudnék számára szoritani, de czélját is tévesztené az ilyen hosszú szindarab, mert a czél az, hogy kis olvasóim el is játszhasák a közölt szindarabokat. Már pedig háromfelvonásos szindarabbal még felnőtt műkedvelők is csak ritkán próbálkoznak meg. — **Patterson Margit és Orsolya.** Azokat a pályaműveket, amelyek nem nyertek, nem közölhetem. Hiszen akkor egész éven át csak ezzel volna tele a *»Kis Lap«* mert közel száz pályamű versenyzett. A megjelenésre mindig csak a jutalmazott mű tarthat számot. — **Forgách Beatrix.** Kérdéssel a *kiadó-hivatalhoz* kell fordulnod, annak pontos megjelenésével, melyik régbib kötetet kívánod? Mert, ugy tudom, több évfolyamból már teljesen elfogytak a példányok. — **Schneider Sándor.** Versecskéd elég ügyes, de a közölhetőség mértékét még nem irti meg.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Uj nevelőintézet a fővárosban. Szánkássy János Budapesten, IV., ujjvilág-utca 16. sz. a. a vallás- és közokt. miniszterium engedélye alapján nyilvános jogu, teljesen az állami iskolák tantervét követő elemi 4. oszt. tanintézetet nyitott meg, melynek főczélja különösen oly fiuk tanítása és nevelése, kiket a szülők vagy gyámok a fővárosi iskolák túltömöttsége miatt nyilvános iskolákba nem járathatván, odahaza magánnevelők által kénytelenek taníttatni. A *»KIS LAP«* mult heti számához, mellékeljük ennek az új intézetnek értesítését és ajánljuk azt a szülők szives figyelmébe.